

s. Bruna od Maryi

Dokumentacja do filmu:

„Wydalenie z kapłaństwa i zakonów. Jak? Dlaczego?”

Link do filmu: <https://youtu.be/5SsrqeNgAOg>

Źródło główne:

Decree of Dismissal of Reverend Mother Teresa Agnes (Gerlach) of Jesus Crucified, O.C.D.,
<https://fwdioc.org/statement-fort-worth-diocese-6-1-23.pdf> [dostęp: 17.06.2023].

Biskup Olson usunął matkę Teresę Agnieszkę z Zakonu Karmelitanek Bosych zgodnie z kan. 695 § 1 i 699 §2 kpk.

Odnosnik dodatkowy:

Kodeks Prawa Kanonicznego, <http://www.intratext.com/x/pol0025.htm> [dostęp: 17.06.2023].

Kan. 695 § 1. Członek powinien być wydalony z powodu przestępstw, o których w kan. 1397, 1398 i 1395, chyba że w wypadku przestępstw, o których w kan. 1395, § 2 przełożony uważa, iż wydalenie nie jest bezwzględnie konieczne, ponieważ i w inny sposób można zaradzić poprawie życia członka oraz wyrównaniu naruszonej sprawiedliwości i naprawieniu zgorzenia.

Kan. 699 –

§ 1. Najwyższy przełożony ze swoją radą, która do ważności powinna się składać z czterech przynajmniej członków, ma

kolegialnie przystąpić do dokładnego rozważania dowodów, argumentów i obrony oraz jeśli zostanie to zadecydowane w tajnym głosowaniu, winien wydać dekret wydalający, który do ważności musi zawierać przynajmniej sumaryczne umotywowanie prawne i faktyczne.

§ 2. W klasztorach niezależnych, o których w kan. 615, wydanie decyzji o wydaleniu należy do biskupa diecezjalnego, któremu przełożony winien przedstawić akta zbadane przez swoją radę.

Kan. 1395 –

§ 1. Duchowny konkubinariusz poza wypadkiem, o którym w kan. 1394, oraz duchowny trwający w innym grzechu zewnętrznym przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu, wywołującym zgorzenie, winien być ukarany suspensą, do której, gdy mimo upomnienia trwa w przestępstwie, można stopniowo dodawać inne kary, aż do wydalenia ze stanu duchownego.

§ 2. Duchowny, który w inny sposób wykroczył przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu, jeśli jest to połączone z użyciem przymusu lub groźb, albo publicznie lub z osobą małoletnią poniżej lat

szesnastu, powinien być ukarany sprawiedliwymi karami, nie wyłączając w razie potrzeby wydalenia ze stanu duchownego.

Kan. 1397 – Kto popełnia zabójstwo albo siłą lub podstępem porywa lub zatrzymuje człowieka, bądź go okalecza czy poważnie rani, powinien być ukarany stosownie do ciężkości przestępstwa pozbawieniami i zakazami, o których w kan. 1336. Zabójstwo zaś osób, o których w kan. 1370, jest karane tam ustanowionymi karami.

Kan. 1398 – Kto powoduje przerwanie ciąży, po zaistnieniu skutku, podlega ekskomunice wiążącej mocą samego prawa.

Kan. 266 –

§ 1. Przyjmujący diakonat staje się duchownym i zostaje inkardynowany do Kościoła partykularnego lub prałatury personalnej, dla których posługi został promowany.

§ 2. Członek instytutu zakonnego po ślubach wieczystych albo członek kleryckiego stowarzyszenia życia apostołskiego definitywnie do niego włączony, przyjmując diakonat zostaje jako duchowny inkardynowany do tegoż instytutu lub stowarzyszenia, chyba że w odniesieniu do stowarzyszeń co innego postanawiają konstytucje.

§ 3. Członek instytutu świeckiego przez przyjęcie diakonatu zostaje inkardynowany do Kościoła partykularnego, dla posługi którego został promowany, chyba że na mocy zezwolenia Stolicy Apostolskiej jest inkardynowany do samego instytutu.

Kan. 694 –

§ 1. Na mocy samego prawa jest wydalony z instytutu członek, który:

1° notorycznie odstąpił od wiary katolickiej;

2° zawarł małżeństwo lub usiłował je zawrzeć, nawet tylko cywilne.

§ 2. W tych przypadkach przełożony wyższy wraz ze swoją radą powinien, po zebraniu dowodów, bezzwłocznie wydać stwierdzenie faktu, ażeby prawnie stało się wiadome wydalenie.

Kan. 695 –

§ 1. Członek powinien być wydalony z powodu przestępstw, o których w kan. 1397, 1398 i 1395, chyba że w wypadku przestępstw, o których w kan. 1395, § 2 przełożony uważa, iż wydalenie nie jest bezwzględnie konieczne, ponieważ i w inny sposób można zaradzić poprawie życia członka oraz wyrównaniu naruszonej sprawiedliwości i naprawieniu zgorzenia.

§ 2. W tych przypadkach wyższy przełożony, zebrawszy dowody co do faktu i poczytalności, winien zakomunikować wydalonemu członkowi oskarżenie i dowody, dając mu możliwość obrony. Wszystkie akta podpisane przez przełożonego wyższego i notariusza, wraz z odpowiedziami członka sporządzonymi na piśmie i podpisanymi przez niego samego należy przesłać do najwyższego przełożonego.

Kan. 696 –

§ 1. Członek może być wydalony także z innych przyczyn, jeśli są poważne, zewnętrzne, poczytalne i prawnie potwierdzone, jakimi są: habitualne zaniedbywanie obowiązków życia konsekrowanego; powtarzające się naruszanie świętych więzów; uporczywe nieposłuszeństwo prawnym nakazom przełożonych w poważnej materii; wielkie zgorzenie powstałe wskutek zawinionego zachowania się członka; uporczywe podtrzymywanie lub rozpowszechnianie poglądów potępionych przez Nauczycielski Urząd Kościoła; publiczne przyjęcie ideologii przepojonych materializmem lub ateizmem; bezprawna nieobecność, o której mowa w kan. 665, §

2, trwająca pół roku; inne podobne poważne przyczyny, określone ewentualnie własnym prawem instytutu.

§ 2. Do wydalenia członka ślubów czasowych wystarczają także mniej ważne przyczyny, określone we własnym prawie.